

Al meu amic ALBERT BUSQUETS PLAJA.

Els teus ulls s'han tancat, però el teu gran cor continua bategant en el cor de qui t'ha conegut i estimat.

Puc plorar perquè has marxat o puc somriure perquè t'he conegut i he pogut disfrutar de bons moments amb tu. Com deies “quan estem junts sempre ho pasem bé”.

Guardaré tots aquests records viscuts amb tu, com els millors dels tresors.

El temps no para, i encara que avui he volgut parar-lo per estar una estona més al teu costat, he de continuar endavant i seguir caminant. Per tu viuré tot el que hauriem viscut junts i faré fotos veient sortir el sol o al caure la nit, pensant que d'alguna manera vius amb mi, i junts disfrutarem d'aquest nou camí, he d'apendre a viure amb tu sense tenir-te.

L'Albert tenia un cor tan gran que crec no li cabia dintre el seu cos i això que en tenia un tros. Ell no tenia malícia, algunes vegades protestava quan algú es portava malament i el màxim que deia era “ja s'ho trobarà”.

Ell patia per tots , per fer-nos feliços, i sobretot volia estar al costat de la seva mare, igual que va estar amb el seu pare fins el seu últim moment, sense tenir en compte les seves incomoditats o inconvenients. Pendent, també dels desitjos o necessitats dels nebots, iaies i germana.

Tu li feies un favor i ell t'ho tornava multiplicat per deu. Sempre agraït del temps que li dedicaves.

Penso que si ell pogués dir algo seria; “ I quan arribi el moment del meu últim alè, quan exhali el meu últim sospir i m'arribi el son etern, NO PLOREU, no em desperteu, i sobretot no patiu per mi, ja em coneixeu, allà on vagi seré feliç.

Bon descans Albert, que aquest camí que avui comences estigui ple d'estels que l'il.luminin, t'acompanyin un estol d'animals, dels que en feies fotos, i al final et trobis amb en Jordi que segur t'està esperant.

Aquest és un adeu molt trist que mai hauria volgut dir.

Aquí la teva amiga per sempre, Anna Soldevila